

hart te koop

Marieke Verlie

Inhoudstafel

1. Antithese
2. Leegte I
- 3.
- 4.
5. Zee I
6. Morgen
7. Aan het laden... Even geduld...
- 8.
9. Tijd
10. Verwarring I
- 11.
12. Die ochtend
13. Die avond
14. Verslaving
15. Oenologie
- 16.
17. Fasen van een gebroken hart: ontkenning - ongeloof
18. Fasen van een gebroken hart: woede
19. Fasen van een gebroken hart: pijn - verdriet
- 21.
- 22.
23. Uit een vorig leven
24. Ziek
25. Gekaapt
26. Afscheidsbrief
- 27.
28. Telefoontje
29. Donder
- 30.
- 31.
32. Citron
33. Huidhonger I
34. Mijn natuur
- 35.

36. Zee II
- 37.
- 38.
39. Huidhonger II
- 40.
- 41.
42. Cœur brisé
43. Moord
44. Hart te huur
- 45.
- 46.
- 47.
- 48.
- 49.
- 50.
51. Verwarring II
52. Tas koffie
53. Zonneschijn na regen
- 54.
55. Natte droom
56. Zee III
57. Uitgekleed
58. Sigaret - haar perspectief
59. Sigaret - zijn perspectief
- 60.
61. Ik mis hem af en toe

“Als de muren op je afkomen, open dan de deuren van je hart.”

— Gys Miedema

1. Antithese

Soms lijkt het of ik van op een afstand naar mijzelf aan het kijken ben. Alsof ik uit mijn eigen lichaam ben getreden. En ik heb momenteel geen ambitie om terug te keren. Ik denk hier maar te blijven, in het oneindige, tussen de sterren. Daar waar niemand me vraagt om te groeien, te veranderen en te bloeien.

Daar waar enkel stilte is.

Af en toe lijkt het of ik vanuit een andere ruimte naar mijzelf aan het staren ben. En dan hou ik niet van wat ik zie. Ik ben dan ook niet meteen van plan om deze kamer te verlaten. Ik denk hier maar te blijven zitten, op mijn stoel, tussen de knipsels van mijn bestaan. Daar waar niemand fluistert dat het steeds beter kan gaan.

Daar waar enkel zwijgzaamheid is.

Zo nu en dan hoor ik mijzelf praten en herken ik mijn eigen stem niet meer. Dan versta ik gewoonweg niets van wat ik zeg. Maar ik ben niet bereid om nog te luisteren. Ik denk dat ik maar vertrek uit dit lichaam, en mijzelf daar wat laat wezen.

Ik denk dat ik gewoon een ander kies, want op dit moment voel ik me niets meer dan een antithese.

2. Leegte I

Neem alle atomen van mijn lichaam tot het jouwe
laat mijn pijn als een wolkje in de lucht hangen
en blaas het *uit*

Neem alle deeltjes van mijn alleen-zijn mee met je naar huis
laat mijn verdriet als sneeuw voor de zon verdwijnen
en *smelt*

Smelt als één in mij
wees even één met mij
want dan lijkt het die milliseconde toch niet zo erg als ik dacht
en alsof er daarbuiten een totaal andere ik op mij wacht

Vervloei tot *mij*
wordt als één massa met mij
want dan lijkt het die minuten alsof je me terug aan het ademen
kreeg
en dan voelt het glas van mijn hele bestaan niet meer zo leeg

3.

Hoewel ik heb beseft

dat ik niet zomaar naar een ander land kan gaan
en hopen dat ik zo werkelijk weg van je kan lopen
dat ik niet domweg mijn gebroken hart kan achterlaten
en verwachten dat het me gelijmd terug op zal wachten

dat kilometers uit elkaar gaan niet betekent
dat ik zal vergeten wie en wat je bent
dat mijn gevoelens niet in de wolken zullen verdwijnen
eens het vliegtuig in de lucht hangt
en dat de pijn niet plots zal verkleinen
als ik je door een ander vervang

Dan nog weet ik

dat ik niet langer zal huilen nu ik terug ben
en dat ik niet meer zal hopen dat hij plots mijn huis komt
binnengelopen
dat mijn hart weer vol zal zitten, maar van andere dingen dan van
hem
en dat ik niet meer zal verwachten dat ik elke dag opduik in zijn
gedachten

dat kilometers uit elkaar gaan wel betekent
dat ik vergeten was wie en wat ik ben
dat het niet erg is om eens iets te breken
en je nadien toch goed geneest
dat het daarna steeds minder erg is gebleken
en je altijd weer terugkomt van weggeweest

4.

And every time someone new leaves me
the blue in my eyes turns a little more grey
as if the flame in my soul gets blown out
little by little by little
and I look doubtful in the mirror
asking myself kindly to light my fire again
as I see my eyes turning the color of the ashes
of the people of my past
little by little by little
but I guess I forgot where the light switch is
maybe because I let too many touch, turn on and turn off again
it's broken
and the wick of my inner candle gets shorter
and shorter and shorter
it *worries* me, really
then I wonder if I might as well start to get ready to disappear
into nothingness
little by little by little
until the only thing that is left of me
is a half burnt match and the dust of my existence